

2026/05/04

סיכום

***יום שני

התבטל המפגש עם הצעירים בנינת הקהילתית מצפתל. היה סיכוי קטן לגשם וגם ערב ל"ג בעומר. לכן נסעתי לתחנת המרכזית ומשם הלכתי לרחוב ירמיהו לקחת את האוטובוס לערד. האוטובוס התמלא עם חרדים. ערד הפך מעיר חילונית למבצר של חסידת גור בגלל מחירי הדיור הגבוהים בירושלים ובבני ברק. בצד אחד הם צריכים לגור איפשהו. בצד שני הם לא בדיוק משתלבים במרקם המקום הקיים. שמתי לב לשני גברים שכל הזמן שחקו עם הפאות שלהם. לא ידעתי שמסלסלים אותם וניתן לשים אותם מתחת לכיפה! בנסיעה פתאום ראיתי עשן ממושב של אחד הבחורים. כנראה חשק לו לעשן בסגריה אלקטרוני בלי להתחשב בכלום. דוד תזרום, תזרום. ירדתי בתחנה שעל יד פארק הצפוני הקטן שצמוד לשביל ישראל. יש קצת דשא, שולחנות, מגרש כדורסל והרבה רוח. הקמתי את האוהל להמלט מהרוח. קשרתי אותו לענף ועם התיק הכבד שלי בפינה לכיוון הרוח, הכל בסדר. התכוונתי להגיע לקראת חצות הלילה עקב העבודה בגינה. טוב שהקדמתי. לא לקחתי בחשבון עוד ארוחה (ערב). בפעם הבא אביא יותר אוכל. התיכנון היה רק ליומיים. הרוח קר בחוץ. עשו מדורה מעבר לוואדי אבל עם כל שלוש שכבות של בגדים, לא עמדתי קור.

***יום שלישי

לא ישנתי טוב. היה קר. פתאום בערך ב3:15, אני מתעורר בגלל רעש מוזר, כמו גרירת ענף כבד. אז הרגשתי טיפות. איזה טמבל מקים את האוהל בדשאה בגן ציבורי? היה תענוג ללא אבנים ושיח לבלום את הרוח. המוח עובד לאט אחרי חצות. ממטרות בכמה צדים. למזלי הרע, קשרתי את האוהל לענף בצד שהרוח הגיע ועמדתי מתרטב מנסה לפתוח את הקשר, להרים את היתדות ולגרור את האוהל מחוץ לטווח של הממטרות. בסוף שברתי את הענף. אוהל קייץ מתוכנן לגשם קל מלמעלה ולא של שפריצים של מים מהקרקע. טוב הורדתי

את המכנסיים הרטובות וישנתי עד שהשעון צילצל ב5:15.

השביל לא מסומן כהלכה במקטע הזה והסימון שיש מוסתר בעשבים וחיטה בר לכן הדרך היחידה היא להשתמש בישום בטלפון. אחרי מקטעי הנגב, השביל לא מאתגר. עד אחרי הצהרים הייתי עם שתי שכבות ביגוד שלא קורה הרבה. רוח חזקה וקרירה. גם לפעמים כמה טיפות מענן עצבני. מזג אוויר טוב ללכת, במיוחד שרוב הדרך הייתה חצופה לשמש ללא עצים בצד. אחרי שעברתי פארק ערד היו מטעים של עצים אנוז, לא יודע איזה. גם הרבה כרמים חדשים. ב2024 נבחר ייו מהנגב להכי איכותי בתחרות בינלאומית ידועה ביותר. מסתבר שהחם ביום והקור בלילה מיצר ענבים עם טעם חזק. עברתי חוות לוחות סולאריים ענק. חבל שלא מגבהים אותם כדי לגדל משהו שצריך קצת צל מתחת. עקפתי את העתקות בתל ערד. צריך לשלם להכנס ואם כן נכנסים, להקדיש כמה שעות טובות במקום, ושאינ לי. אומרים שמצאו העתק של בית המקדש במקום מזמן של מלכי יהודה. אחד המלכים נתן הוראה לנפץ את כל הבמות ומקדשים אבל כמו לפעמים קורה בצבא, הפקודה לא התבצע ככתוב אלא כסו אותו בחול. הרבה חיטה. רואים כפר ומחצבה על שם דרך הרומי שעדיין קיים שבנוי עם מדרגות כל כמה עשרות מטרים. אומרים שבחור לפני מאה שנה, ברח ממשפחתו באיזה עיירה בהר חברון, הלא רחוק, ועבר לגור במערה במקום. הוא היה עירוני ולא בדוואי. בכפר עובדים במקצועות החופשיים כמו עורכי דין, רופאים רוקחים. המקום הערבי הרביעי בארץ בהשכלה וראשון בנגב. השביל עוקף גם אותו. התחיל עליות להר וגם כאן הלכתי הלוך ושוב בנסיון למצוא את השביל. עד שהתחברתי בחזרה בשביל... הייתי צריך לברוק כל אבן עם עובש או פטרייה לשלול שזה סימון השביל. מצאתי סימון אחד והוא כיוון אותי לסבך גבוה של קוצים. עברתי אותם בשלום. הבעיות נפתרו כאשר הגעתי חדרך הרומי. אי אפשר לטעות. נוח אבל לא נוח כמו בזמן שהרומים. הייתי רוצה לראות כביש אחד מודרני עומד נטוש רק מאה שנה... בדרך הרומי מגיעים להר עמשא, נקודה הצופה עד ערד. יותר גבוה מירושלים. המשכתי עד לישוב קטן ומגודר באותו

שם והקמתי את האוהל בחורשה ממול. תליתי את שק השינה
להתייבש ובישלתי מקרוניים. רעב הייתי.

*** יום רבעי

כמה פעמים בלילה ירד

גשם קל קצר. בבוקר האוהל היה רטוב מבחוץ אבל הקרקע לא.
אכלתי שיבולת שועל כרגיל עם תא מנטה ויצאתי לדרך. לא מלאיתי
מים בישוב. בישוב כתוב שיש ברז כחול אבל כאשר נסיתי להוציא
מים זה לא הלך. היה אוהל בדוואי צמוד ולא עצרתי כדי לשאול
אותם לגבי הברז. הכלבים שלהם נבחו כאילו רצו לטרוף את
השביליסט הטעים. הדרך נראה גם רומי. מורגש מיד השנוי באוויר,
ממש. מאזור מדברי לאזור עם עצי אורן. לא סתם השיר הישן "ריח
של אורנים". הליכה קלה ונעימה. עדיין אין חום של קיץ. יער יתיר.
נחמד לי. הגעתי למוסד חינוכי מוקף בגדר אלקטרוני והיו שני
פועלים ערבים בשער מתקנים את כבל העירוב מעל שער החשמלי.
ניסו לקשור אותו מחדש וזה לא הלך עד שכופפו אחד העמודים...
שאלתי האם אני יכול למלא בקבוק מים ונענתי בחיוב. חרדת חוסר
מים פג. פגשתי זוג בנות דתיות שקמו ממנוחה, שביליסטיות. נדמה לי
שהן חששו ממני. אני מבין אותן. גבר כבן 25 לא מסופר או מגולח.
נראה כחסר בית אמיתי. האמת רק היום יכולתי להסתפר אם הייתי
בבית בגלל העומר. הן נעלמו לתוך האופק תוך זמן קצר ואני הולך
יושן בהקיץ, פספסתי את הפנייה של השביל בלי לשים לב. עד
שהגעתי להצטלבות שדרש ממני להסתכל בישוב. היה שביל המסומן
כחול. הבנתי ליכולתי להגיע בחזרה לשביל ישראל בהמשך אבל
לא שמתי לב לזום ובעצם הייתי בדיעבד מעדיף לחזור אחורה אבל
לא כך נהגתי. השביל הכחול היה דרך עפר כמו ביערות מעל קרית
שמונה. ממנו רואים את דרום נר חברון. מדינה קטנה. לא באמת
מבינים כמה קטנה. דרך די יפה. היה גת שמנים שמור בצד הדרך.
בחזרה לשביל ראיתי שתי דמויות על הגבעה כנראה הבנות שהכרתי
קודם. כמה תצפיות יפות על הנוף בסביבה. סוף המקטע הוא במיתר
שביער מיתר. מצאתי "מצפור נעם" עם ברז מים שניתן להקים אוהל.

נועם נהרג באחד המבצעים בעזה. יש פינת ישיבה יפה עם דמוי פסנתר. כנראה אהב מוזיקה. החלטתי לסיים את 2.5 קילומטרים האחרונים למחרת במקום לנסוע כל הדרך לירושלים בחושך. יבשתי את האוהל ושק השינה. הכנתי מנה חמה עם תא. שמעתי דף יומי פעמים.

*** יום חמישי

קמתי בלי לחץ קיפלתי את הכל והמשכתי דרך יער מיתר לגשר דבמבם על שם מפקד שנפצע במלחמת העצמאות ונפטר בבית החולים בקיבוץ רוחמה. ביער יש עוד אתרי פיקניק יפים.